

DOŁAĆ (1) *vb impf*

inf dołąć.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Dawać sobie radę, radzić sobie [czym]: adotylkiey vtraty [kanclerz] przyszedł oto, bo łatwie WKM considerować mozesz, in egestate publica. ze priuatis opibus dołac musiał ActReg 96.

Formacje pochodne: podołąć, wydołąć, zdołąć; zdolewać.

BC